

oponka¹

17. 3. 2017

zpravodaj
přehlídky
Setkání divadel
Malé jevištní
formy 2017

Život bez divadla pro blázna dobrý

Aleš Linduška

Život bez divadla. A proč ne? Kdo si myslí, že to nejde, je blázen. A fakt, že se nás tu sešlo o pár bláznů více, než je běžné, to nevylučuje. Zvykáme si žít bez divadla, nemáme na něj čas, nemáme kam a kdy jít do chrámu Thálie, ochutnat šílenství Dionýsovo. Už jsme všechno viděli a všechno známe, jsme unavení. A reklama, umění 30 vteřin je vlastně ještě to poslední, co jsme ochotní vstřebat. Dokonale vysušená a zkrácená esence divadelní emoce od Euripida až po Shakespeara, divadelní modernou nekonče. Život bez divadla, realita, na kterou si zvykáme.

Potřebujeme vůbec divadlo? Přezitek bláznů na amatérských setkáních nezdařeného exhibicionismu a zoufalství herců trhajících si vlasy na prknech divadelních a veřejně prodávajících vlastní duši v estrádních pořadech pro vyčerpa-

nou a reklamou odkojenou většinu národa. Skepse není na místě! Divadlo totiž neumírá, jen se transformuje. Obliba improvizace, setkání historického šermu až po rekonstrukce těch nejkrvavějších bitev. Živelnost dětí ve třídách a kohoutí zápasy poslanců v parlamentu jsou důkazem naší divadelní přirozenosti. Stále platí, že kdo nemá čas na divadlo světa, bude muset brzy najít čas na svého osobního režiséra – psychoterapeuta.

Očistný proces divadelního hledání, empatie a přirozené emocionalita stále stojí v protikladu k technicismu a strojenosti doby virtuálních realit. Oč chudší bude svět o milostné schůzky a hospodské vášně nad opět zpackaným státním rozpočtem, o to více bude mít práce se zdravím dušičky člověka anděl strážný, pan farář nebo váš osobní kouč úspěšné komunikace s veřejností. Divadlo nepotřebuje nás, ale my potřebujeme divadlo. Žádná doba, ani ta nejracionalnější a nejpragmatičtější to nezmění. S přímou úměrou nudy poroste podhoubí toho nejpřirozenějšího divadelního kumštu. Lidé přece nejsou blázni a znovu najdou cestu - do divadla.

Historie nám to dokazuje. Režimy minulého století nenáviděly dobré divadlo a věděly proč. Věděl to Shakespeare, Werich s Voskovcem a vědí to také zakladatelé prvního kamenného divadla improvizace v slezské hornické metropoli. Lidský život bez divadla nefunguje. Důkazem jsou zoufale znu-

ené obličej zaměstnanců dokonale manažersky zvládnutých a expandujících megafirem korporátních poboček i znužené obličej ze zoufalství zlobivých dětí dávno Komenskému ukradenému a beznadějnými reformami dokonale sterilnímu školství. Hrajme si a nebudeme zlobit! Hrajme si a nebudeme zlí. Hrajme si a budeme se smát. Hrajme si a nebudeme se bát. Čeho?

Prázdných peněženek a poloprázdných ledniček, ledvinových kamenů a neurotických manželství, indigových dětí s obličejem ozářeným ledkovými displeji oblíbených hraček, nudících se potomků člověka rozumného. Vrátit životů lehkost a jeho přirozenost, poznat přirozenou radost z bytí bez divadla zkrátka nelze. A kdo to nepochopil, trápí děti otravným dřílem už od doby, kdy se naučili čurat bez plínek.

Život bez divadla. A proč vůbec? Kdo si myslí, že to bez něj vydržíme, je blázen. Důkazem jsme my všichni tady pohromadě. Ačkoliv tady, do jednoho, marníme drahocenný čas a utrácíme vypůjčené peníze, nemůžeme jinak. Amatéri, recitátoři, deklamátoři, improvizátoři spojte se. Nečekáme zázraky. Jen trochu srandy, jen trochu recese, jen trochu slz a radosti ze života. Kdo nám ji dnes dá a skoro zadarmo. Díky, jsme důkazem vzdorování lhostejnosti radostí z pobláznění. Pobláznění životem. Bez divadla by to nešlo. Krásný festival, přátelé.

„Nejvíc se mi líbí Sulejma. Ještě nikdy jsem ji neviděl bez závoje!“
Kresby: M. Vrbata Námět: D. Hilarová

**Nezapomeňte
hlasovat!**
**Jen jeden soubor
získá Cenu diváků.**

Jiříkovo vidění

Jak se mezihra stala hrou

Jiří Jurečka

Odjakživa mě zajímaly věci a děje, které nejsou ani takové, ani takové. Vždycky se něčím vymykají, jsou jiné, neodpovídají všem definicím. Hrají si svou vlastní hru. Tak třeba jsem přemýšlel o mezihrách, jestli je to vlastně divadlo. Dnes už bychom asi řekli ano, ale pořád tam plete nějaká žánrová neukotvenost a nejistota. Mluvím pochopitelně o divadelní mezihře čili intermediu. Interludiu. Interscenu, facetu interstitium, pause hilaris.

Už ten název je nějaký nejistý. Nikdy jsem nechápal, jestli je rozdíl mezi intermediem a interludiem. Každopádně vždy je to „mezi“. (Teď bych měl asi zdůraznit, že divadlo není mým oborem a mé zřejmější občasné vidění je dílem náhody, dílem dobrodružné povahy šéfredaktora.) Latinsky intermedius

znamená „prostřední“, možná přesněji „mezi prostřední“. Interludium už je konkrétnější – inter = mezi a ludus = hra. Tedy mezihra, tomu rozumíme. Proč se pro tutéž věc vžily dva názvy, toť otázka. Údajně je interludium typické v českém prostředí a prý to zavinil Josef Hrabák, který tento termín prosazoval namísto zažitého intermedia tak zavile, že ho nahrazoval i v původních názvech her. Ale to už se ztrácíme, pojďme zpátky do pohádky.

Takže, o co teda je? Intermedium = krátký fraškovitý výstup vkládaný mezi jednotlivá jednání vážných her. Nebo hudební číslo, nebo taneční vystoupení, které mělo překlenout přestávku, pobavit publikum, odlehčit vážné téma, oživit hru postrádající spád. Náměty nebyly pevně stanovené, děj se mohl odehrávat v libovolném prostředí i době a nemusel mít souvislost s dějem hlavní hry. Neexistence pravidel lákala každého. Velmi užitečná byla intermedia k vyplnění času mezi akty, pokud museli herci měnit kulisy či kostýmy. Jejich historie sahá až k antickému dramatu, začal prý s tím Seneca, který do dramatu vkládal hudební nebo pantomimické vsuvky. To „pravé“ intermedium pak údajně vzniklo v Itálii jako součást středověkých mystérií, do nichž vnášelo všední prvky a lidovou komiku. V italské renesanci mělo podobu lidové frašky. Ve Francii a Německu se již od 13. století objevují masopustní frašky rozvíjející tradici italských intermedií.

A pak se podstata interme-

dia změnila. V 16. století se objevily první pokusy vytvořit vztah mezi námětem hlavní hry a intermediem. Jindy zase série intermedií prostupovala celou hrou a držela si vlastní dějovou linii. Získává vlastní pravidla a význam, z původně nevyhraněné, tematicky různorodé výplně času se stává samostatným žánrem lidového dramatu. V Anglii. Ve Španělsku ještě více. Miguel de Cervantes y Saavedra! Pedro Calderon de la Barca! Lope de Vega! John Rastell! Molière! A sám velký Shakespeare!

V 18. století vznikají z intermedií samostatné, nejčastěji jednoaktové hry. Intermedium se šíří po celé Evropě, v Čechách se stal intermediální hvězdou jistý V. F. Kocmánek. Mezihra, to divné něco mezi něčím, se tak nakonec dostává do učebnic divadla a podléhá lidské potřebě vše uchopit a definovat. Protože nešla žánrově zařadit, stala se sama žánrem. A tak končí všichni rebelové.

Trochu romantiky na závěr, dáme si ukázkou z Masticákáře. Z legendy všech legend, pravěku českého dramatu, naši první dochované mezihry ze 14. století. Byla vložena do vážné latinsko-české náboženské Hry tří Marií a byla o něco méně náboženská. Nuže slyšte, kterak masticákář Severín a jeho pomocníci Rubín a Pustrpalk jim nabízejí své zboží:

*Téjť masti nemož nic býti rovno,
takt' je drahá, nestojíť za psie hovno.
Totoť jest mast čtvrtá,
ješto ženy mezi nohy vrtá.
A toť jest mast té moci:
kteráť se jí pomaže ve dne neb
v noci,
dřiev než spadne prvá rosa,
zroste jej břich výše nosa.
Tatoť jest mast z Náchoda,
vóníť má jako z mnichového zácho-
da.
K zimnici a k rúpóm velmi mocna,
k hluchotě a k slepotě velmi zpomo-
cna.
Jakž by jte kto prvý u nás koupil,
hned by jej črt do pekla i s mastí zl-
úpil.
Tato jest mast z Dobrušky!
Kúpil sem ji za tři plané hrušky.
Kteráž panna pomaže své pušky.*

Za vlahých jarních večerů můžete dumat, co asi byly ty pušky. A to je taková hezká tečka. A dobrou noc, děti.

Intermedia se stala samostatným žánrem v Anglii, paradoxně v době náročného alžbětinského divadla.

Něco málo o divadlech

ČERVIVEN SENIOR

Červiven senior jsou bývalí studenti SpgŠ Krnov, nyní studenti vysokých škol, kteří stále ještě chtějí dělat divadlo.

JAK TOMÁŠ KE ŠTĚSTÍ PŘIŠEL

Jde o dramatizaci Všehoknihi Guuse Kujera s použitím totemových loutek. Příběh devítiletého Tomáše, který chce být v životě šťastný, ale neví, jak na to. Teprve až se seznámí s ježibabou, tak se dozví, že štěstí začíná tím, když se člověk přestane bát.

Autor: Guus Kuijer (Všehokniha) / Petra Severinová

Režie: Petra Severinová a soubor

Dramaturgie, kostýmy: Petra Severinová

Hudba: Beethoven, Lennon, Mikulka

Hrají: Michal Kuča, Adam Růžička, Petra Severinová

Délka inscenace 30 min.

M-klub

Hrají v pátek v 15.00 hod.

Zájem o postup na Šrámkův Písek.

ZDIVIDLA OSTRAVA

Soubor vznikl kontinuálně v návaznosti na DIVIDLO Ostrava, které působilo na SVČ Korunka v Ostravě – Mariánských Horách. Poté, co jsme byli před lety skončeni novým vedením, nabídla nám záštitu jako provozovatel paní Alice Zábranská, ředitelka ZUŠ Edvarda Runda, Slezská Ostrava. Dostali jsme postupně ideální podmínky ke své činnosti a v roce 2017 završíme 30 let své činnosti.

Za onu dobu prošlo souborem cca 1 400 lidí (počítáme jen ty, kteří se zdrželi alespoň půl roku a něco dokázali). V současnosti je nás kolem 50. Zkoušíme v pěti skupinách pět dnů v týdnu, hrajeme všude, kam nás pozvou. Každý rok realizujeme 5 – 7 premiér, některé z nich poté reprizujeme až dvacetkrát.

Soubor má svou zkušebnu v prostorách ZŠ Bohumínská. Po celou dobu jej vede Saša Rychecký, za výdatné pomoci Hanky Rychecké.

BALETKY

Představení vzniklo v posledním roce na motivy a ve struktuře divadelní hry Ester Saalbachové, kterou před časem inscenovalo Divadlo Husa na provázku z Brna. Naš soubor se o první adaptaci této inscenace pokusil před časem na letním workshopu v Sanatoriích Klímkovice – bohužel jsme ale dospěli jen k premiéře. Pokusili jsme se nyní ve scénáři přepsat texty (především monology) tak, aby se přiblížily věku interpretek (kolem osmnácti let). Vznikl z toho výrazný tematický posun k současnosti – hledali jsme paralely i se žáky ZUŠ, která je našim zřizovatelem.

Proč vlastně chodí mladí lidé do baletu? Jsou to jejich ambice, nebo jsou přihlášení rodiči, kteří tak naplňují své nerealizované sny? Proč bývalá špičková baletka dnes vede

kroužek baletu a musí se potýkat s neuměním a soukromými problémy svých žáků? V našem představení se ale jednoznačně odpovědi nedomluvíte. Ve chvíli, kdy se všichni sejdou v jeden čas na jenom místě, projevují se i jejich různé animozity, vznikají konflikty...

Autor: soubor Zdividla, na motivy hry Astrid Saalbachové

Dramaturgie, scéna: Saša Rychecký

Režie: Kritýna Georgieva, Saša Rychecký

Překladatel: František Fröhlich

Hudební doprovod: Jan Pszczółka

Kostýmy: soubor Zdividla, Hana Rychecká

Hrají: Kristýna Georgieva, Tereza Boženská, Monika Bochenská, Tereza Kiková, Johanka Juli, Tereza Borková, Jan Pszczółka

**Délka inscenace 50 min.
velký sál**

Hrají v pátek v 15.45 hod.

Zájem o postup na Mladou scénu.

GUDRUN...

„Neproslovené promluvy rozhořčených žen“ Christine Brücknerové obsahují deset monologů, určených herečkám mladšího i staršího věku. V souboru se už mnoho let pokoušíme o inscenování jednotlivých her, někdy k některým přistupujeme i po druhé, po třetí a vždy jinak, podle osobnosti a schopností inscenátorek. Některé jsme ještě nezkusili, čekáme na to, až k nim dozrají.

Monika Bochenská si z nabídnutých monologů vybrala ten o Gudrun Ensslinové. Paralely k dnešní situaci s terorismem se nabízejí, ale jde o pohled z druhé strany. Proč? Proč bomby, místo slov a le-táků?

V inscenaci jsme se pokusili o dialog. Anička Hubáčková je se svým klavírem rovnocennou partnerkou slov Gudrun, v její interpre-

taci se objevují i reminiscence na slova otce Gudrun i její matky.

Autor: Christine Brücknerová
a soubor

Dramaturgie, scéna: Saša Rychecký

Režie: Monika Bochenská, Saša Rychecký

Překladatel: Magdalena Štulcová

Hudba: Anna Hubáčková

Kostýmy: soubor Zdividla, Saša Rychecký

Hrají: Monika Bochenská, Anička Hubáčková

Délka inscenace 30 min.

M-klub

Hrají v pátek ve 20.15 hod.

Zájem o postup na Mladou scénu.

NÁDRAŽNÍ HAJZLBÁBA

Několik let jezdila Barča z nádraží v Bohumíně do školy a sledovala, co se tam děje, nakonec napsala divadelní hru. Pokusili jsme se o hru v rolích, hru jasných typů...

Autor: Bára Žádníková

Dramaturgie, scénář, scénografie a režie: Saša Rychecký

Hudba a nahrávka: Bára Žádníková

Kostýmy: soubor Zdividla

Hrají: Tereza Boženská, Eliška Fejková, Kristýna Georgieva, Anička Hubáčková, Míša Cihlářová, Jan Pszczólka, Kuba Kapusta, Kuba Juřina, Jan Novák, Fanda Sněhota

Délka inscenace 40 min.

velký sál

Hrají v pátek ve 21.00 hod.

Zájem o postup na Mladou scénu.

MANON...

O Manon jsme se v souboru pokusili před mnoha lety na Letním divadelním workshopu v Plumlově. O scénář a režii se starali Vlado Sadílek a Marián Lacko, hudbu složil a nahrál Danek Skála. Představení ovšem – díky skvělé hudbě, která byla dominantní – nakonec skončilo v kategorii tanečního divadla, s neorganickými, současnými filmovými dotáčkami. Neměli jsme z toho pocit naplnění tématu.

Pokusili jsme se proto nyní klasickou Nezvalovu hru přepsat tak, abychom se zbavili balastu sentimentálních zbytečností a zkusili najít svoje téma. Inspirovala nás opět geniální hudba Daniela Skály. Redukovali jsme postavy jen na ty, pro naše téma, podstatné, zkusíme hrát tzv. minimalistické divadlo. S minimem scénických prvků, rekvizit. S minimem slov a akcí. S maximem sdělení. Jdeme po nádherné básnivě češtině Nezvala, ale pracujeme se zkratkou, tak, abychom vrstvením jednotlivých obrazů naše téma předali divákům...

Autor: Vítězslav Nezval, úprava a scénář Saša Rychecký

Dramaturgie, scéna: Saša Rychecký

Režie: Dominika Orlíková, Saša Rychecký

Hudba: Daniel Skála

Kostýmy: soubor Zdividla, Hana Rychecká

Hrají: Anička Hubáčková, František Sněhota, Jakub Juřina, Jakub Kapusta

Délka inscenace 35 min.

velký sál

Hrají v sobotu v 11.30 hod.

Zájem o postup na Mladou scénu.

MY...!

Náš soubor je dost různorodý, ať už věkem, zájmy, představami o divadle a životě vůbec. Přesto všechno jsme se snažili najít společnou řeč a společné téma pro naše představení. V tomto složení spolu hrajeme prvním rokem, resp. od září. Sžívali jsme se, improvizovali, debatovali, zkoušeli různé varianty a ať už to dopadne jakkoliv, jsme to My!

JÁ...?

Příběh Zuzky je zkratkou a pokusem se osvobodit od vnějších manipulací a tlaku okolí. Sami ještě nevíme, jestli se jí to podaří... Můžete jí držet palce. V okolním světě se skutečné porozumění hledá těžce a na to být sám sebou přece není čas! (?) Snažíme se o to vůbec?

Autor: soubor My...!

Režie: Lucie Maléřová

Dramaturgie, scéna: soubor My...!

Hudba: Dmitrij Šostakovič, Albert W. Ketelbey

Kostýmy: soubor My...!

Hrají: Magdaléna Válková, Aneta Románková, Barbora Přikrylová, Laura Brzobohatá, Karolína Assadi, Jakub Telčer, Štěpán Válek

Délka inscenace 30 min.

M-klub

Hrají v pátek v 16.50 hod.

Zájem o postup na Mladou scénu.

ČERVIVEN

Červiven je studentské divadelní spolčení lidí, kteří studují SpgŠ Krnov, ale také jsou kamarády. Funguje od roku 2009, učitelka zůstává, studenti se mění...

UZLY A PAVOUCI

Dramatizace knihy Ivy Procházkové Uzly a pomeranče. Je to příběh čtrnáctiletého Darka, který se musí smířit s mnohými životními úskalími. Nejhorší z nich je poznání, že otec není mytický hrdina, kterého v něm viděl v dětství.

Autor: Iva Procházková (Uzly a pomeranče) / Petra Severinová

Režie, dramaturgie: Petra Severinová

Hudba: Vangelis

Hrají: Pavel Fojtek, Marta Černá, Jiří Černoch, Nikol Izzaiášová, Eva Šiblová, Hana Musilová, David Buček, Anna Sedláčková, Daniela Raušová, Klaudie Lipková, Daniel Pavlík, Alžběta Illíková

Délka inscenace 60 min.

velký sál

Hrají v pátek v 19.00 hod.

Zájem o postup na Mladou scénu.

NAHÉ DIVADLO

Nahé divadlo je nezávislé alternativní divadlo, které vzniklo v roce 2008 v Brně. Profilujeme se jako autorské, nekonvenční a experimentální divadlo. Od roku 2015 fungujeme jako soubor Základní umělecké školy Rožnov pod Radhoštěm.

CONROTE

„Většina uzavřených spirál se jednoduše nerozplete. Pokud... Pokud nepřestanete hrát fér.“ Autorská inscenace Conrote je další díl z projektu Nahého divadla Exit: Nekonečno..., který představuje čtyři autorské inscenace tematicky na sebe navazující a zobrazující člověka v různých životních situacích na počátku jednadvacátého století. Na festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy už byly uvedeny dvě inscenace z tohoto cyklu: Exit: Nekonečno... (MJF 2015) a Metropole (MJF 2016).

Autor: Marek Veverka, Jan Chytil

Scéna, režie: Jan Chytil

Výběr hudby: Jan Chytil

Kostýmy: Jan Chytil

Hrají: Jan Chytil, Václav Hudeček, Vladislav Chmelař, Jakub Kopecný, Jan Fiurášek, Šimon Holíš, Barbora Přikrylová, Denisa Chudějová, Jana Koryčanská, Monika Chytilová

Délka inscenace 60 min.

M-klub

Hrají v sobotu v 10.00 hod.

Zájem o postup na Šrámkův Písek.

NJ feat. UHŘÍK

NJ feat. Uhřík je novojičínským občasníkem složeným z několika členů dřívějšího Divadla Na kraji. Název souboru reprezentuje nostalgii jak regionální (pobyt, Dasein?, už totiž nejen v Novém Jičíně, ale i v Brně či Praze), tak časovou. Uhřík je totiž divadélko, které se proslavilo zvláště ztvárněním putování sjednotitele maďarských kmenů Gejzy v inscenaci Jak dlouhý je uherský rok? z roku 2009. Spojovací feat. je rovněž reziduem, námi poprvé použito v roce 2014, kdy to ještě bylo jakž takž vtipné.

CASIOPEA ANEB ETUDY O ČASOVOSTI

Jde o koláž s autobiografickými prvky souboru, který by rád předvedl úplně jinou hru, ale buď na ni ještě nedozrál, nebo ji naopak přezrál (spíš asi nedozrál, protože zápasí s epikou a musí ji nahrazovat prací s abstraktem, jakým je čas, byť na druhou stranu podle Škvoreckého je i jakkoli abstraktní umělecké dílo založené na silné životní zkušenosti), a tak se potácí mezi minulostí a budoucností, přičemž v přítomnosti si obojí uchovává a přemýšlí, jak to s tou časovou rozprostřeností vlastně je. Jako předkapela vystoupí duo Casiopea.

Autor: Jan Géryk a soubor

Hrají: Jan David, Jan Géryk, Jakub Vondra

Délka inscenace 30 min.

M-klub

Hrají v sobotu v „12.30“ hod.

Zájem o postup na Šrámkův Písek.

TEATR DO SKUTKU

Původně se soubor jmenoval Teatr Młodożywiec a vznikl na jaře roku 1992 v Mládežnickém Domě Kultury v polské Toruni na popud Tadeusze Misiaszka. Členové se scházeli občasně a hry uváděli pouze premiérově. Zlomovým okamžikem bylo představení Kafka a skříň v listopadu 1993, jež režírovali dvacetkrát. V roce 2004 změnilo divadlo název na DoSkutku a uvádí hry, s nimiž sklízí mnoho úspěchů.

GLUTEN (LEPEK)

Představení Gluten mělo premiéru v květnu 2016 v polské Toruni. Doposud bylo odehráno šestkrát v Polsku a oceněno na festivalu Mladá

divadla v Brodnici v červnu 2016. Inscenace je metaforickým příběhem o zrození člověka a jeho tragickém osudu. Je hrána beze slov za pomoci prostého hereckého výrazu.

Autor: Tadeusz Misiąszek
Režie, dramaturgie: Tadeusz Misiąszek
Hudba: Dawid Olsztyński
Kostýmy: soubor
Hrají: Malwina Romańska, Klaudia Traczykowska, Aleksandra Kowalska, Jan Olszewski, Aleksander Gałązka, Marcelina Latańska, Wiktoría Tomaszewska

Délka inscenace 30 min.
velký sál
Hrají v sobotu v 14.45 hod.
Zájem o postup na Šrámkův Písek.

VALAŠI V POHYBU

Valaši jsou v pohybu již tři roky. To, co začalo, jako dobrodružství pana pomeranče pokračovalo tajemným příběhem známého neznámého rockera, který má problematický vztah se svým ne-otcem. Nyní vás zavedeme až na hranici esoteriky, perplexních vědců a hledání smyslu života. Případně čehokoliv jiného neb představení je, jako obvykle improvizované pouze se základní stavbou. Objeví se Luna v parku nebo to bude velký kolotoč?

Autor: soubor Valaši v pohybu
Režie, dramaturgie, scéna: soubor Valaši v pohybu
Hudba: Jakub Škuta
Kostýmy: soubor Valaši v pohybu
Hrají: Pavel Krumpholz, Zdravec, Marek Baroš

Délka inscenace 40 min.
M-klub
Hrají v sobotu v 15.30 hod.
Zájem o postup na Šrámkův Písek.

LÁHOR/SOUNDSYSTEM

LÁHOR/Soundsystem vznikl v roce 2004 spojením členů do té doby rivalitních moravských improvizčních divadel, kteří po letech obdivu, nenávisti i soupeření vytvořili společný monstrosoubor, jakýsi „all-stars-band“. Aplikují ve světě uznávanou triální metodu (trinal method). Tato metoda spočívá v tom, že mezi formy poznávání skutečnosti na jedné straně a formy aplikace poznání na druhé straně je integrálně začleňován proces umění, umělecké činnosti, umělecké tvorby. Někdy je tato metoda stručně charakterizována třemi pojmy: umění / praxe / teorie nebo naopak. Na pódiu se odehrává čistý realismus, bezmála klasická činohra.

SNAD TO PŮJDE I PODLE VÁS!

Autor, režie: Láhor/Soundsystem
Obsazení: Radek Rubáš, Petr

Marek, Marta Pilařová, Jiří Najvert, Kamila Davidová, Zdeněk Hudeček, Marian Moštík, Jiří Nezhyba, Patrik Hronek, Ladislav Mirvald, Barbora Šedivá.

Délka inscenace 60 min.
M-klub
Hrají v sobotu v 17.30 hod.
Bez postupu.

VIDACIT

Vidacit je zcela čerstvý soubor, který vznikl z radosti z hraní a chuti hrát právě spolu. Jedná se o soubor mladý nejen co do existence, ale také duchem. To se projevuje v jisté nerozváženosti a radosti z prostého bytí na jevišti. Soubor obsahuje muže i ženy, od každého pohlaví pak jeden kus.

VOLNÝ PÁD

Inscenace je o setkání a počátku příběhu, který se začíná právě psát. Hraje si s myšlenkou letu jako největší svobody a zároveň nejistoty. Co mají společného? Odvaha skočit je mnohdy tím, k čemu se odhodláváme celý život. Příběh, který pojednává o muži a jeho toulkách osobním vesmírem, je pouhým zastavením mezi nespočtem otazníků v našich hlavách.

Autor, režie, kostýmy: Barbora Eisenhammerová, Zdravec
Dramaturgie: Tomáš Hubáček
Hrají: Barbora Eisenhammerová, Zdravec

Délka inscenace 40 min.
M-klub
Hrají v sobotu v 19.00 hod.
Zájem o postup na Šrámkův Písek.

TOM A JEFF

Amatérské těleso Tom a Jeff funguje už 23 let. Ze zakladatelů v něm dodnes působí Pavel Studník, základní pilíř Toma a Jeffa, v jehož hlavě se rodí všechny hry, etudy a další všelijaké šílenosti. Během dlouholetého působení se zde vystřídal nespočet aktérů, v současnosti je pět příležitostně-stálých členů, vedle Pavla Miša Ujma, Rosťa Jež, Danek Hlaváč. Svou tvorbu zaměřují na autorské hry černého humoru, rádi experimentují s nevyčerpatelnými možnostmi a krásami českého jazyka. Od roku 1995 jsou pravidelnými účastníky festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy ve Valašském Meziříčí a v oblasti regionu pořádají sólová představení. Přestože většinu času věnují rodině a práci, vždy si najdou místo pro divadlo, které je naplňuje a baví, nejen kvůli pobavení diváků, ale i jich samotných.

NA DRÁTKU

Člověk = povinnosti
povinnosti = závazky
závazky = kompromisy
kompromisy = zodpovědnost
zodpovědnost = dospělost
dospělost = výdrž
výdrž = bojovnost
bojovnost = partner.

O tom, že spontánní jednání je to nejopravdovější i když toho jednou můžete litovat. O tom, že síla vůle se omluvit je k nezaplacení a o tom, že vztah je vždy o dvou, kteří se hledají tak dlouho, jen proto, aby se mohli hádat i usmiřovat každý den do sytosti.

Autor: autorská hra souboru Tom a Jeff

Hrají: Pavel Studník, Michaela Ujma

Délka inscenace 30 min.

M-klub

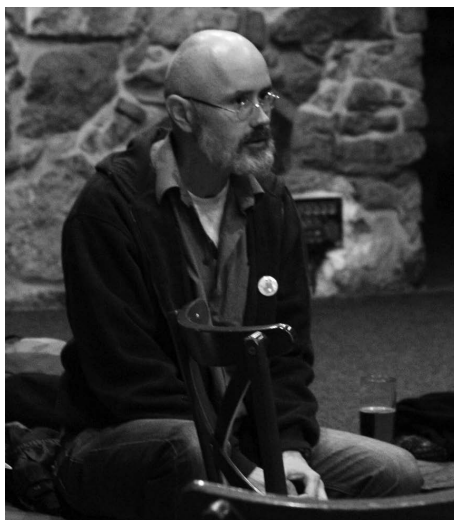
Hrají v sobotu ve 20.00 hod.

Zájem o postup na Šrámkův Písek.

Porota se představuje

PAVEL PROCHÁZKA

Předseda poroty

Tak dlouho pracoval jako osvětlovač, jevištní technik a náborový pracovník zlínského Městského divadla, až do chvíle jeho první režie Klímovy hry „Dios“, která ho téměř raketově vystřelila, do zářného nebe Severomoravského divadla šumperského, kde dva roky působil jako herec s jednou samostatnou režii v sezoně divadelní.

Pak s týmem výkonných a talentovaných činoherních dobrodruhů založil soukromé profesionální divadlo Hromadná procházka v Prostějově, kde se spolu s kolegy na život a na smrt, Pavlem Hromádkou a Pavlem Petrem Procházkou, podílet se začal na uměleckém provozu tohoto uskupení. Pohostinsky režíruje na území bývalé Rakousko-Uherské monarchie a několik let byl kmenovým režisérem Loutkohry Jihočeského divadla ve městě, kde i Josef Švejk chvíli přebýval.

Dvě sezóny umělecky šéfoval brněnskému divadlu Polárka.

Býval majitelem spacáku, depresí a porcelánové dýmky. Zůstal mu pouze spacák, ve kterém tráví jedny z nejkrásnějších chvil životních pod nebem hvězdným. Zpíval v hudebně naučném tanečním souboru Vaškův Věšák, kde všestranně rozvíjel svého ducha punkového.

Když mu do spacáku múza vleze, dějí se pak různé věci umělecké...

VOJTĚCH ŠTĚPÁNEK

Vystudoval herectví na pražské konzervatoři u profesorů Maciuchové a Novotného. Při studiích inscenoval se spolužáky autorské aktovky, ke konci studia pak režíroval klauzury ročníku profesorů Špalkové a Řezáče, pro které napsal i absolventské představení, jež v asistenci s Braněm Holíčkem režíroval.

V roce 2004, přímo ze školy, přivádí své spolužáky i profesora Novotného do Strašnického divadla, kde pro inscenaci Faust vlastními silami vytvářejí tzv. Auerbachův sklep, čili malou scénu Strašnického divadla. On, jeho spolužáci a profesor se stávají členy souboru sdružení Divadlo Company.cz. Na strašnické scéně nakonec zůstává v pozici herce, posléze režiséra a následně i jako člen vedení až do roku 2012. Vytvořil zde inscenace – nejprve pro děti Dobrodružství Toma Sawyera (dodnes uváděno v divadle Gong) a Vinnetou, a pře-

devším celovečerní inscenace Goethe Faust (2004, herec, role Mefisto, téměř 100 repríz), Molière Škola pro ženy (2005, herec, role Arnulf), Kebab (2005 režie, na repertoáru Divadla Company.cz až do roku 2016), Ravenhill: Sleeping Around (2007, režie), Sofoklés: Oidipús (2008, as. režie, herec, role Chór), Zastávka na znamení (2009, autorská hra, herec), Saramonowicz: Testosteron (2010, režie, herec, role Fistach, na repertoáru Company.cz do roku 2016, více než 150 vyprodaných repríz), Szybał: P.R.S.A. (2010, autorská hra, režie, dodnes uváděno v pražském divadle Palace), Klimáček: Rozkvetly Sekery (2011, režie).

V roce 2011 sdružení Divadlo Company.cz zvítězilo ve výběrovém řízení na provozovatele a podnájemce pražského Divadla Komédie, kam se v následujícím roce soubor přestěhoval. Štěpánek zde působil jako kmenový režisér, herec a člen vedení, od roku 2014 až do vynuceného ukončení provozu z důvodu nepřidělení dotace v roce 2016 pak jako ředitel. Pod jeho vedením se Komédie profilovala jako Centrum východní dramatiky, přičemž dramaturgie se věnovala dosud neobjeveným, či zcela novým autorům ze zemí východních proveniencí. Komédie uváděla většinou české či světové premiéry. Štěpánek do Komédie přenesl své inscenace Kebab, Testosteron, Rozkvetly sekery a dále zde inscenoval tituly Rózewicz: Past (režie), Bidlasová: Her Masters Voice (režie), Klimáček: Ježíškova armáda (režie), Göbl: Penis pravdy (režie), Korunovace (herec, role Matěj).

Po odchodu z Divadla Komédie je režisérem na volné noze, působil v divadlech: Divadlo F. X. Šaldy Liberec (Stoppard: Bouřlivá plavba, Boothe: Ženy, Haddon: Podivný případ se psem), Komorní scéna Aréna Ostrava (Vian: Budovatelé říše, Reza: Obraz), Divadlo Pod Palmovkou (Allen: Mocná Afrodité), Astudio Rubín (Nevim, autorská hra, režie).

V současné chvíli připravuje koprodukční titul s polským teatrem Kochanowskiego v Opoli, jehož premiéra by měla zahájit letošní festival v Hradci Králové a dále se připravuje na opakovanou spolupráci s ostravskou Arénou.

Co od meziříčské přehlídky očekáváte a jak se na ni připravujete?

Očekávám, že uvidím něco, co jsem ještě neviděl. Ostatně jako po každé, když jdu do nějakého divadla nebo galerie. Očekávám, že se na jednom místě v jeden čas sejde mnoho lidí, které spojuje divadlo, čili jsou to lidé podobného myšlení, ale jistě i různých vizí. Je velmi potřebné znát práci druhých, vzájemně se ovlivňovat. Zvláštní přípravu nepodstupuji, nevím totiž, jak by příprava na takové setkání měla probíhat. Prostě se těším a jsem zvědavý.

Po kolikáté přijíždíte na Setkání divadel a těšíte se do Valmezu?

Jedu poprvé. A těším se.

Máte své oblíbené divadelní představení?

Oblíbené v tom slova smyslu, že bych na ně chodil pořád dokola? To ne, to nemám, i když pravidelně vykonávám režijní dozory na svých inscenacích, ale to je součástí povinností režiséra, nejde o nějaký racistní fetiš. Samozřejmě jsem viděl několik inscenací, které mě velmi inspirovaly a ke kterým se ve svých myšlenkách stále vracím a považuji je tedy pro sebe za něco mistrovského ve smyslu "učitelského". Ale když nad tím tak přemýšlím, jsem hodně kritický a náročný divák.

MgA. Vítězslav Větrovec

Student doktorského studia Janáčkovy akademie múzických umění v Brně, oboru činoher-

ni režie. Tématem jeho disertační práce je obnova vesnické paměti, lidové tradice a lidové divadlo. V roce 2011 zakládá divadlo KočéBR, s jehož inscenacemi – zejména klasických textů ve vlastní úpravě a po formální stránce inspirovanými lidovým i pouličním divadlem (H. Sachs: Tele, K. J. Erben: Kytice, Homér: Ilias) – každoročně v rámci projektu KočéBRování kočuje po Českomoravské vrchovině a od roku 2014 rovněž po vesnicích ve vzdálenějších destinacích (východní Turecko, Maroko), kde diváci spatřují divadlo vůbec poprvé. Vedle další autorské a režijní činnosti v KočéBRu se profesně profiloval v divadle Tramtárie Olomouc (T. Neznalová, M. Dlab, V. Větrovec: Marlboro Men Evangelium), v Brněnském dětském divadle (H. Sachs, V. Větrovec: Sachsiáda), v Multikulturním centru Stadec v Brně (K. Menclerová, V. Větrovec: Brno Bezhlavě!), v politickém Divadle Feste (V. Větrovec, K. Menclerová: Hodní, zlí & dotování) či v Divadle Šumperk (V. Větrovec: Aládínova kouzelná lampa). Od roku 2008 každoročně uvádí ve vsi Velká Lhota na Vysočině inscenace inspirované pamětí místa a regionu (Svatba na Velkolhoteku, Velkolhotecká lípa, Velkolhotecké pašije aj.). Od roku 2013 nabývá tento projekt podoby mezinárodního a divadelně-antropologického festivalu, jehož se účastní herci a divadelní soubory ze Španělska, Portugalska, Turecka, Lotyšska či Finska se svými vlastními inscenacemi. Vedle těchto činností se věnuje rovněž pedagogické praxi – na Střední škole uměleckomanažerské v Brně a dále rovněž v rámci amatérských divadelních přehlídek (Setkání divadel – Malé jevištní formy ve Valašském Meziříčí, Na Nečisto v Liberci, Špílberg v Brně), workshopů (autorské a osobnostní herectví, specifika pouličního a lidového divadla) či jako doktorand na Divadelní fakultě Janáčkovy akademie múzických v Brně.

Co od meziříčské přehlídky očekáváte a jak se na ni připravujete?

Těším se na představené soubory, těším se na jejich zápal a chuť dělat divadlo. Těším se na zdejší atmosféru. Těším se na mnohá

setkání. A od sebe očekávám, že budu alespoň trochu nápomocný.

Po kolikáté přijíždíte na Setkání divadel a těšíte se do Valmezu?

Teprve podruhé.

Máte své oblíbené divadelní představení?

Vzhledem k tomu, že se pohybuji i v divadelní praxi, tak je to většinou právě to, na kterém pracuji.

Michal Zahálka

Překladatel z francouzštiny a angličtiny, teatrolog, v minulosti též divadelní kritik (Hospodářské noviny, odborný tisk) a agent v Aura-Pontu, nyní čerstvě po dramaturgickém debutu. Podílí se na festivalu francouzského divadla a dramatu Sněž tu žábu, je dramaturgem Mezinárodního festivalu Divadlo v Plzni, poslouchá jazz, pečce cuketové placičky, jezdí na skládacím kole, pije suché červené. A nedávno si samožersky zřídil osobní webové stránky: www.michalzahalka.cz

Co od meziříčské přehlídky očekáváte a jak se na ni připravujete?

Očekávám náročný divadelní maraton a inspirativní podívanou. Připravuju se především psychicky, zejména se před festivalem hodlám do zásoby vyspat. (Už teď tuším, že to nebude zrovna snadné.)

Po kolikáté přijíždíte na Setkání divadel a těšíte se do Valmezu?

Letos podruhé. Loni mě Valmez ohromně příjemně překvapil jak co do hojnosti kvalitního divadla, tak co do atmosféry v sálech i kolem nich. Takže se těším moc.

Máte své oblíbené divadelní představení?

Mám. (Ale nepovím.)

Dominika Špalková

Pracuji jako umělecká ředitelka Divadla Drak a Mezinárodního institutu figurálního divadla v Hradci Králové. Za důležitou profesní zkušenost považuji tříměsíční stáž v New Yorku v roce 2012/2013, dále dramaturgii inscenace Poslední trik Georgese Meliése v režii Jiřího Havelky v Divadle Drak, se kterou jsme se zúčastnili řady festivalů v ČR i zahraničí (Polsko, Německo, Bulharsko, Slovinsko, Španělsko, Turecko, Izrael, Dánsko a další). Iničiati a dramaturgii inscenace Labyrint světa a ráj srdce podle J. A. Komenského v Divadle Drak ve spolupráci s režisérem Ondro Spišákem a scénografem Tomášem Žižkou, také inspirativní účast na veletrzích performing arts APAP v New Yorku a na veletrhu PAMS v Soulu. V neposlední řadě dramaturgii programu festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové (v minulosti Open air program, v současnosti programová část Divadla Drak a MiFid).

Co od meziříčské přehlídky očekáváte a jak se na ni připravujete?

Nic neočekávám a na nic se nepřípravuji. Budu jen za sebe teď a tady, snad v duchu žánru improvizace, která bude na přehlídce také zastoupena.

Po kolikáté přijíždíte na Setkání divadel a těšíte se do Valmezu?

Poprvé a velmi se těším, protože jsem o Vaší přehlídce slyšela od přátel a kolegů jen samé skvělé věci.

Máte své oblíbené divadelní představení?

Ani ne, spíš mám oblíbená divadla a company. Na festivalech ale občas vidím představení, která mne velmi zaujmou nebo inspirují. Nejvícekrát jsem asi viděla zmiňovaný Poslední trik Georgese Meliése, a vzhledem k počtu zhlédnutých repríz se už dá říct, že je moje oblíbené.

Nabídka festivalové kuchyně

Valašská kyselica, chléb	40 Kč
Párek v rohlíku	25 Kč
Chléb s domácím sádlem a cibulí	20 Kč
Kuřecí stripsy v sezamové krustě, pařížské brambůrky s jarní cibulkou	119 Kč
Jelení kýta na portském víně s brusinkovým přelivem, bramborové nočky	139 Kč
Filet s candáta v houbovém lůžku s liškami, pařížské brambůrky ve slupce	129 Kč
Zeleninový salát s parmezánem	79 Kč
Valašský frgál 1/4	39 Kč
Mini zákusky	15 Kč

Divadlo jako překračování hranic uměleckých žánrů

Marek Adamík

Během příprav na devětatřicátý ročník Setkání divadel – Malé jevištní formy se mi několikrát vnučila otázka, která na jednu stranu souvisí s tím, že jde o mou první návštěvu této události, na stranu druhou s tím, že jsem v podstatě absolventem ryze filozofického oboru. Ten se předtím, než vůbec začne o věcech diskutovat, snaží co nejpresněji vymezit všechny relevantní termíny (zde by nepochybně šlo zejména „divadlo“). Jako už poněkoli káté v životě jsem ale dospěl k přesvědčení, že pokoušet se o něco takového je vlastně nutně omezující, zvláště když jde o uměnovědné obory nebo obory s duchovním přesahem. I když i zde samozřejmě věda splétá své intelektuální pavučiny, aby položila pevné základy budoucím diskusím o „nesmrtelnosti brouka“.

Výše řečené mě ovšem motivovalo k návštěvě internetového vyhledávače a k zadávání názvů některých divadelních těles, vystupujících v letošním ročníku. Chtěl jsem jednoduše nahlédnout pod pokličku toho, co je pro ně inspiračním zdrojem a hlavním motorem věnovat se amatérskému divadlu. A i zde se ukázalo, že úvahy nad tím, co všechno sem patří a co ve své ryzí podstatě amatérské divadlo je, jsou bezpředmětné. Zkrátka, kreativě se meze nekladou. Zatímco u souboru Tom a Jeff se celkem přímočaře uvádí, že se orientuje především na autorské hry černého a slovního humoru, za-

hrnující i různé krátkometrážní skeče, brněnské Nahé divadlo podle své virtuální prezentace „brnká“ i na vážnější notu. Soustřeďuje se na postavení člověka v moderní společnosti a na analýzu jeho jednání podmíněného společenskými faktory. Bohatou nabídku inscenací pak nabízí již přes třicet let existující soubor ZDividla, v jehož repertoáru nalezneme prolínání hned několika uměleckých oborů. Výjimkou u něho není adaptace literárních textů (Hrdý Budžes, Bylo nás pět), pásma šansonů, hudební vystoupení nebo inscenace monodramat, tedy vystoupení, jejichž základem je monolog (důvěrně znají příznivci operního a hudebního dramatu).

Setkání divadel - MJF 2016 - Komorní scéna 21, inscenace Ubu Nespoutaný.

Hledání a nalézání vlastní cesty

Amatérské divadlo – i bez onoho „amatérského“ adjektiva – můžeme považovat za zastřešující uměleckou disciplínu, v níž se prolíná literatura, hudba, výtvarné umění a tanec, avšak svůj prostor zde může nalézt i malířství, architektura a další obory. Co to přináší aktérům/tvůrcům/? Nepochybně velkou míru svobody zvolit si svou vlastní cestu a takřka neomezené možnosti zmíněné disciplíny kombinovat. Což neznamená, že by se tím něco zjednodušilo. Naopak. Kde leží ten správný poměr mezi zvukovou, pohybovou a architektonickou stránkou? Jaké prostředky zvolit k adaptaci toho či onoho literárního díla? Co jím chceme sdělit? Chceme pobavit? Přimět k zamýšlení? Do jakého společenského kontextu jej chceme zasadit? To všechno a mnoho dalšího se bude nacházet v počátcích zrodu jakéhokoliv divadelní inscenace. Na rozdíl od samostatných autorských čtení, hudebních vystoupení nebo pro-

sté výstavy obrazů jde o jakési divadelní kulinářské umění, v jehož souvislosti si nelze nevzpomenout na slavnou scénku z filmu Byl jednou jeden král, v níž se Jan Werich s Vlastou Burianem snažili připravit lívance pro celý hrad. Možná neexistuje zářnější příklad toho, kam může taková snaha o „přiměřenost“ nakonec vést.

Jan Werich a Vlasta Burian ve filmu Byl jednou jeden král.

Divák jako účastník děje

Také jste zažili onen zvláštní pocit ne-bezpečí, když jste přišli jako divák na divadelní hru? Nemám tím samozřejmě na mysli vyloženě nebezpečí ve smyslu ohrožení, jako spíše pocit, že nepřicházím jako neúčastněný pozorovatel, ale víceméně i jako aktivní účastník děje. Stalo se to jednou, podruhé, potřetí... a nepochybuji, že se tak bude dít i nadále. Participace na vyznění celého díla zde vždy byla mnohem silnější než například u tradičního autorského čtení – kterých jsem navštívil bezpočet – nebo běžných „galerijních“ výstav výtvarného umění. Pro účinkující to bezpochyby není nic nového. Člověk je prostředníkem, klíčem i cílem současně. Svou roli hraje vnitřním rozpoložením, náladou, jedinečností, svou až magickou přítomností. Když herec Jaroslav Dušek objížděl česká divadla se svou adaptací Čtyř dohod, trefně v jednom ze svých rozhovorů poznamenal, že nikdy neví, jak se hra bude vyvíjet, neboť neví, jaké bude publikum. To do velké míry spolupurčuje, co se bude dít a jak.

Od inscenace k rockovým koncertům

Vzpomínám si, jak velkou roli hráli diváci na strhujícím vystoupení slovenského tělesa Živý důkaz, které kombinovalo hned několik

tvůrčích přístupů: autorské čtení, krátké scénky parodující současnou politicko-kulturně-sociální situaci a hudební výstupy, z nich obzvláště byla nezapomenutelná interpretace skladby Rivers of Babylon od Boney M. Kontakt s publikem, téměř aktivní interakce, zde byla zcela samozřejmá, avšak nijak výjimečná. Na jiném vystoupení – tentokrát studentek hudebně dramatického oboru ve Zlíně – šlo o pečlivě promyšlené zapojení diváků do děje. A aby šlo o skutečné vykročení z komfortní zóny, nikdo z nás o tom dopředu nevěděl. Mohlo se vám tak stát, že se vám jedna z akterek posadila na klín, navazovala v průběhu svého hereckého výkonu oční kontakt nebo improvizovaně na některého z diváků poukázala (například jako na „onoho mladého muže“ či „onu mladou ženu“, vše v souladu s danou hrou). Lze se ptát, kam až sahají pomyslné prsty divadla. Od Živého důkazu je to již jen krůček k vystoupení velkých hudebních kapel, kde, ačkoliv vše může působit autenticky a přirozeně, je vše předem promyšleno. Od osvětlení, kostýmů, choreografie přes pečlivě sestavený a gradující set list, přídávky až po drobnosti, jako je například odchod hlavních aktérů na přestávku s občerstvujícím pullitrem v ruce. Jistě by se našlo i pár myslitelů, kteří otázku „divadla“ ponechávají úplně stranou pro jeho nelogičnost. Vždyť přece všichni ho hrajeme. Ale tím bychom se vrátili zpátky na začátek.

Setkání divadel - MJF 2015 - LDO ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm, inscenace Exit: Nekonečno...

Pozvánky do galerií

Účastníci mají
vstup zdarma

Intervence Libora Novotného v Galerii Kaple

V Galerii Kaple na II. nádvoří zámku Žerotínů je otevřena výstava českého umělce Libora Novotného. Ten pro galerii Kaple vytvořil jedinečnou osmimetrovou instalaci šitou na míru přímo tomuto prostoru doplněnou o objekty.

Ve své tvorbě se Libor Novotný systematicky věnuje přírodním procesům a dává je do souvislostí s dalšími fenomény současného přetechizovaného světa. Výstava nazvaná Poznámky k inteligenci větve ale nepojednává jen vztahu přírody a techniky, je také o dialektice intuitivního a racionálního uvažování, o vztahu náhody a řádu či pohybu a klidu. Podstatná část děl Libora Novotného využívá přírodních fenoménů k tomu, aby na jejich pozadí demonstroval racionální, technicistní či sémanticky artikulovaný systém. Vnímá přírodu jako nejsofistikovanější stroj, současně nám ale sděluje jak se náš postoj k přírodě za posledních cca 200 let vyvinul od kontemplativního k pragmatickému. Jak ji - ve snaze uchopit - znásilňujeme, zainteresováni už nikoli touhou zjistit, jaká příroda doopravdy je, nýbrž otázkami, co se s ní dá dělat. Přírodověda se mezitím proměnila v techniku a každý objev, každé nové zjištění, jakoby bylo spojeno s otázkou, jaký z něho může být praktický užitek.

Počínaje osvícenstvím vedla všeobecná tendence lidského myšlení k rostoucí důvěře ve vědeckou me-

todu a v přesné, racionální pojmy. Skutečnosti, které nezapadaly do uzavřeného rámce vědeckého myšlení, tedy například víra, náboženství a vlastně i umění, byly podrobeny všeobecné skepsi. A tento stav trvá, přičemž se poněkud zapomíná, že se i současné vědecké pojmy hodí jen na velmi omezenou část skutečnosti a ta zbývající, dosud nepochopená či nepochopitelná, zůstává nekonečná.

Vraťme se ale k výstavě. Jejím ústředním motivem - s nímž čile komunikuje i zbytek prezentovaných děl - je na podlaže vyskládaný molekulární vzorec melatoninu sestavený ze starých parket, svezenných z různých míst Čech a Moravy. Melatonin je hormon produkováný šišinkou, tedy endokrinní žlázou umístěnou v oblasti mezimozku, reagující silně na světlo a ovládající řízení pochodu dne a noci v našem těle. Kromě této vědecky doložitelné funkce je ale opředen i řadou hypotéz o jeho vlivu na duchovní stránku člověka, neboť samotná šišinka je hned několika kulturami nahlížena jako „třetí oko“ a sídlo duše. Tvorbu melatoninu údajně poškozuje tzv. modré světlo vycházející z většiny elektronických zařízení jako jsou počítačové monitory, displeje televize, mobilu apod. Při několika denním pobytu člověka ve tmě se ale jeho produkce výrazně zvyšuje a mozek začíná pracovat na jiných frekvencích a podle jiných parametrů, než jaké běžně známe. Může prý dokonce docházet k zážitkům, které se jinak dají navodit dlouhodobou meditací, nebo požitím psychotropních látek. Výrazně se také zlepšuje orientace (i přes zdánlivě paradoxní pobyt ve tmě), schopnost intuice a působení melatoninu je příkládána i schopnost nastartovat nevyužívané funkce mozku, které klasická neurověda odmítá, protože mají spíše charakter spirituálního zážitku.

Tento významový kontext ostatně umocňuje i umístění složeného obrazce odkazující na motiv labyrintu na podlahách středověkých katedrál, coby tradičního symbolu iniciace, smrti a následného znovuzrození či přechodu z oblasti profánní k sakrální. A autor jej rozvíjí i poukazem na možné souvislosti s arabskou ornamentikou

nebo jí blízkými krystalografickými vzory, vycházejícími z elementární matematiky, podřízenými stejnou měrou jak technickým nebo empirickým parametrům, tak spirituální zkušenosti.

Přes veškerou hravost a nenásilnost je proto výstava Libora Novotného především výmluvnou připomínkou omezenosti našeho stávajícího vnímání světa a zvážení možných alternativ k materialistické ontologii. Přemýšlivému divákovi pak třeba myslí probleskne, že to bylo a snad stále je i umění, které - navzdory nejednoznačnosti své výpovědi - na poli lidského poznání významně participuje.

Studenti ateliéru Design skla ze Zlína společně s jeho vedoucím Petrem Stanickým vystavují v Galerii Sýpka

Po dvou letech se v Galerii Sýpka ve Valašském Meziříčí pod názvem VýstUP představují studenti ateliéru Design skla FMK UTB ve Zlíně s brusu novými objekty a instalacemi vytvořenými přímo na míru prostoru galerie. Prvního patra se ovšem zhostil vedoucí ateliéru Petr Stanický s novým projektem Myspace.

Výstavní projekt VýstUP je prezentací tvorby několika studentů a pedagogů ateliéru Design skla Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Název projektu má divákovi naznačit směr, kterým se výstava ubírá. Lze jej chápat jako výsledek tvůrčího procesu, uměleckou produkci nebo veřejným předvedením. Ale současně i symbolickým krokem směrem vzhůru, výš, nahoru.

To vše úzce souvisí s první spoluprací ateliéru a Galerie Sýpka. „Ta se uskutečnila před dvěma lety. Nebylo tedy jednoduché navázat na předchozí výstavu, která by mohla ještě překvapit diváka. Proto se stal společným jmenovatelem všech projektů VýstUP, který je vyšší úrovní dosavadních ateliérových prací. Toho však bylo možné dosáhnout pouze skrze site specific instalace a objekty, které studenti připravili na základě podrobnější analýzy výstavního prostoru. Konkrétně se jedná o studenty Ga-

bielu Lhotákovou a Adélu Lakomou, jež pracují s půdními prostory galerie. Vznikla tak interaktivní vzájemně propojená instalace pracující s přirozeným charakterem půdy a tmou. Další studenti jako je Tomáš Krejčí, Nikola Kovalíková, Zdeňka Fusková, Jiří Liška pracují s konkrétním místem, které je úzce propojeno s objektem, jež v sobě zrcadlí nepřeborné množství invenčních nápadů,“ přiblížila odborná asistentka ateliéru Michaela Spružinová.

Vedoucí nejmladšího sklářského ateliéru v Čechách a na Slovensku, Petr Stanický se prezentuje v prvním patře galerie novým projektem Myspace vytvořeným přímo pro tyto prostory. Sochařskou zkušenost získal na VŠUP v Praze a velký vliv, který mu umožnil snadnější vstup na zahraniční umělec-

kou scénu, na něj měl New York. Zde absolvoval postgraduální studium a mimo jiné pracoval v ateliéru Jeffa Koonse. Pochází z Bystřice pod Hostýnem a pedagogickou dráhu započal na Střední uměleckoprůmyslové škole sklářské ve Valašském Meziříčí. Stanický tvoří monumentální sochařské formy a instalace ovlivněné minimalistickými a konstruktivistickými tendencemi, které spolu s precizním řemeslným zpracováním působí tajemně a nadčasově.

V rámci celého projektu vzniká nová interpretace uměleckých záměrů v oblasti skla a instalace. Díky úzké provázanosti s prostorem galerie je divák zapojen do procesu vnímání uměleckého díla otevírající další rovinu vnímání skla a objektů v kontextu současného umění.

RADION

1848 1968

**TRADIČNÍ ZNAČKA
S MODERNÍM OBSAHEM**

**Specializovaný a vysoce
účinný prostředek na
praní a vyvářku bílého
a stálobarevného prádla**

Zde může být i vaše reklama!

17. BŘEZNA

ČAS	PŘÍPRAVA BOURÁNÍ	SOUBOR NÁZEV HRY	Šrámkův Písek Mladá scéna	DÉLKA HRY	MÍSTO
15:00 15:30	15 min. 14:45 5 min. 15:35	ČERVIVEN senior (Krnov) „Jak Tomáš ke štěstí přišel“	ŠP	30	M-klub
15:45 16:35	15 min. 15:30 10 min. 16:45	ZDIVIDLA Ostrava (Ostrava) „Baletky“	MS	50	velký sál
16:50 17:20	20 min. 16:30 10 min. 17:30	My...! (Rožnov pod Radhoštěm) „Já...?“	MS	30	M-klub
17:45 18:45	20 min. na 1 soubor	SEMINÁŘ	*	60	M-klub
19:00 20:00	20 min. 18:40 5 min. 20:05	ČERVIVEN (Krnov) „Uzly a pavouci“	MS	60	velký sál
20:15 20:45	15 min. 20:00 10 min 20:55	ZDIVIDLA Ostrava (Ostrava) „Gudrun...“	MS	30	M-klub
21:00 21:40	15 min. 20:45 10 min. 21:50	ZDIVIDLA Ostrava (Ostrava) „Nádražní hajzlzába“	MS	40	velký sál
22:00 23:00	20 min. na 1 soubor	SEMINÁŘ	*	60	M-klub

Informace o ubytování

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival. Po ukončení pobytu odevzdejte klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem na druhé nádvoří do 10.00 hodin.

Přejeme Vám příjemný pobyt.

Zpravodaj Oponka, festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy 2017 vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o.

Redakce

Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík

Fotograf

Jana Fusková

18. BŘEZNA

ČAS	PŘÍPRAVA BOURÁNÍ	SOUBOR NÁZEV HRY	Šrámkův Písek Mladá scéna	DÉLKA HRY	MÍSTO
10:00 11:00	120 min. 8:00 15 min. 11:15	Nahé divadlo (Rožnov p. Radhoštěm) „Conrote“	ŠP	60	M-klub
11:30 12:05	15 min. 11:15 10 min. 12:15	ZDIVIDLA Ostrava (Ostrava) „Manon...“	MS	35	M-klub
„12:30 13:00“	15 min. 12:15 5 min. 13:05	NJ feat. Uhřík (Nový Jičín) „Casiopea aneb Etudy o časovosti“	ŠP	30	M-klub
13:30 14:30	20 min. na 1 soubor	SEMINÁŘ	*	60	M-klub
14:45 15:15	15 min. 14:30 15 min. 15:30	Teatr DoSkutku (Toruń – PL) „Gluten (Lepek)“	ŠP	30	velký sál
15:30 16:10	60 min. 14:30 10 min. 16:20	Valaši v pohybu (Valašské Meziříčí) „Luna park“	ŠP	40	M-klub
16:30 17:10	20 min. na 1 soubor	SEMINÁŘ	*	40	velký sál
17:30 18:30	70 min. 16:20 5 min. 18:35	LÁHOR/Soundsystem „Snad to půjde i podle vás!“	X	60	M-klub
19:00 19:40	15 min. 18:45 5 min. 19:45	Vidacit (Valašské Meziříčí) „Volný pád“	ŠP	40	M-klub
20:00 20:30	15 min. 19:45 20 min. 20:50	Tom a Jeff (Havířov) „Na drátku“	ŠP	30	M-klub
21:00 22:00	20 min. na 1 soubor	ZÁVĚREČNÝ SEMINÁŘ	*	60	velký sál
22:00	zvukovka: 21:00 – 22:00	doprovodný program: MIDI LIDI			M-klub

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy 2017 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

*foto na titulní straně: Červiven Krnov - Uzly a pavouci
foto na poslední straně: Zdividla Ostrava - Baletky*